



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [redacted] ואח'

בפני כב' השופטת הבכירה – אירית מני-גור

תובעות

1
2

ע"י ב"כ עוה"ד סיגל רייך הילל

נגד

נתבעים

1
2. קרנית-קרן לפיצוי נפגעי תאונת דרכים

ע" עוה"ד הרשקוביץ ואח'

נגד

צדדי ג':

1
2

פסק – דין

א. מבוא

1. התובעת ילידת 17.10.98 נפגעה לטענתה בתאונת פגע וברח ביום 12.2.12. על פי גרסת התובעת, בהיותה כבת 14 הלכה בשעת בוקר מוקדמת לביה"ס יחד עם חברתה ואחותה בכפר קאסם. לפתע רכב הסעות לבן גדול עלה על המדרכה (להלן: "הרכב הפוגע"), פגע בה ונמלט מהמקום. אחותה של התובעת זיהתה את הרכב ואת הנהג כנתבע 1 (להלן: "התאונה").
2. לתובעת מונו שני מומחים רפואיים, האחד ד"ר גבעון אורתופד אשר קבע כי לתובעת נותרה נכות חלקית בגובה 2% בגלל הגבלה מזערית בחלק מתנועות עמ"ש צווארי. השני, ד"ר רחל בלומזון פסיכיאטרית ילדים ונוער, אשר העריכה את נכותה הנפשית הצמיתה של התובעת בשיעור של 7.5%.
3. הנתבעת קרנית שלחה הודעת צד ג' לנהג הרכב הפוגע ובעל הרכב, ואולם צדדי ג' לא הגישו כתב הגנה. בדיון מיום 15.12.16 ולאחר ששוכנעתי כי בוצעה מסירה כדן לצדדי ג' והם לא התייצבו לדיון, הוריתי על צו הבאה כנגד צדדי ג' לדיון הבא. לאור צו ההבאה, התייצב צד ג' 2 בעל הרכב לדיון ביום 4.4.17 מבלי שהגיש כתב הגנה. בדיון זה, הובהר לצדדי ג' כי עליהם להגיש כתב הגנה וכי עליהם להתייצב לדיון הבא. צד ג' 2 בעל הרכב התייצב לדיון בעצמו





בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' ואח'

- 1 ביום 10.7.18, כשעדיין הוא איננו מיוצג וטרם הגיש כתב הגנה. הוריתי לצדדים להגיש
 2 תצהירי עדות ראשית ותיק מוצגים והדיון נקבע לקדם משפט מסכם ביום 5.5.19. בדיון זה
 3 לא התייצבו צדדי ג' ואף לא הגישו כתב הגנה ו/או תצהירי עדות ראשית. בהחלטתי מאותו
 4 יום, קבעתי כי מאחר ונתבע 1 וצדדי ג' לא הגישו תצהירי עדות ראשית ותיק מוצגים עד
 5 ליום 15.4.19, אני רואה אותם כמי שאין להם ראיות להגשה.
- 6
- 7 **4.** התיק נקבע לשמיעת הוכחות ליום 24.12.19. ביום 22.12.19 יומיים לפני דיון ההוכחות,
 8 הוגשו תצהירי עדות ראשית ע"י צד ג' באמצעות בא כוחם, על אף האיחור הניכר בניגוד
 9 להחלטתי מיום 5.5.19 קיבלתי את תצהירי עדות הראשית. ביום 24.12.19, התנהלה ישיבת
 10 הוכחות, ולאחר חקירת מומחית ביהמ"ש התייצב באיחור עו"ד עאטיף עיסא כבא כוחם של
 11 צדדי ג'.
- 12
- 13 **5.** בישיבת ההוכחות, נחקרה כאמור מומחית ביהמ"ש בתחום הנפשי, התובעת, אחותה שהיתה
 14 עדה לתאונה, אמה של התובעת, ושני צדדי ג' שהינם נהג הרכב ובעל הרכב.
- 15
- 16 **6.** בסיום דיון ההוכחות, הוריתי לצדדים להגיש סיכום טענותיהם בכתב. על ב"כ צדדי ג' היה
 17 להגיש את סיכום טענותיו עד לא יאוחר מיום 15.3.20. ב"כ צדדי ג' לא הגיש סיכומים בכתב
 18 לא במועד שנקבע ולא עד היום, על אף שביהמ"ש ביקש הבהרה מב"כ צד ג'.
- 19
- 20 **7.** רק מן הטעם כי צדדי ג' לא הגישו כתב הגנה ואף לא הגישו סיכום טענותיהם, יש לראותם
 21 כמי שמוותרים על טענותיהם בהתאם להחלטה מיום 12.4.20, לחלופין כמי שלא התייצב
 22 במועד שנקבע לדיון על פי תקנה 160 (ד) לתקסד"א.
- 23
- 24
- 25 **8.** על אף האמור לעיל, מפאת כבודם של הצדדים החלטתי להתייחס לגופו של עניין לשאלת
 26 החבות כפי שיפורט להלן.
- 27
- 28 **ב. שאלת החבות**
- 29 **9.** בכתב התביעה צוין בסעיף 5 ב' כי התובעות למיטב ידיעתן הצליחו לאתר את פרטי הרכב
 30 והנהג. כאמור, מי שליוותה את התובעת לביה"ס בעת התאונה היתה אחותה עדת תביעה 1
 31 (מ.ו.) (בטעות נרשם בפרוטוקול שמה של התובעת ולא שמה של העדה). עדת תביעה 1 גדולה
 32 מאחותה התובעת בכשנתיים (ראה עדות התובעת בעמ' 40 שורה 20), היינו כבת 16 במועד
 33 התאונה. עדה זו הצהירה בסעיף 3 לתצהירה, כי היא ראתה את הרכב הפוגע, זיהתה את
 34 ספרות מס' רישוי הרכב, זיהתה את הרכב והנהג אותו היא מכירה משכונת מגוריה. עוד
 35 הצהירה העדה כי נהג הרכב עובר הרבה עם רכב זה, שהינו רכב הסעות גם בבקרים וגם
 36 בצהריים. עוד באותו היום, בשעות הערב הלכה עם דודה לביתו של נהג הרכב והטיחה בפניו
 37 כי זיהתה אותו כמי שפגע באחותה.



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [redacted] ואח' [redacted]

- 1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
10. העדה נחקרה על דוכן העדים הן ע"י ב"כ קרנית והן ע"י ב"כ צדדי ג'. העדה חזרה על גרסתה המופיעה הן בכתב התביעה והן בתצהיר עדות ראשית כי הרכב נסע בסמוך למדרכה, פגע בתובעת בכתף ימין, הפיל אותה לאחור והתובעת ספגה מכה בראשה ואיבדה את הכרתה למספר שניות. העדה נשאלה האם ראתה את הנהג הפוגע גם לפני התאונה וגם אחרי התאונה נוסע ברכב הפוגע, והשיבה: **"כן, לפעמים אני רואה אותו, וגם רואה מי נוהג באוטו, אני מכירה אותו"** (עמ' 23 ש' 6). לשאלת ביהמ"ש כיצד היא מכירה את נהג הרכב מלפני התאונה, השיבה: **"רק מכירה בשם ובפנים. הכרתי אותו בשם ובפנים לפני התאונה. אני מכירה את השם שלו, כי המשפחה של אשתו גרה ליד הבית של הסבתא שלי"** (עמ' 23 ש' 10).
11. לגרסת העדה, ביום התאונה היא חזרה בשעה 10:00 לאחר המבחן שהיה לה בביה"ס לביתו של צד ג' נהג הרכב, דפקה על דלת ביתו ולא היה כל מענה. לפיכך, חזרה באותו היום בשעות הערב יחד עם דודה על מנת להראות לדודה מי הנהג הפוגע ולהתעמת איתו, וכך העידה העדה:
- "....בצד השמאלי יש מדרגות ואני עליתי עם הדוד שלי ופתאום אני רואה אותו, ואז אני צעקתי ליד הדוד שלי ואמרתי לו זה הוא. וסיפרתי לו מה קרה, הוא אמר לי זה לא אני, זה מה שהוא אמר, ואני בכיתי וצעקתי, למה אתה משקר אותי? הייתי קטנה מה אני מבינה, אז הוא שיקר אותי. אמרתי לו שיפתח את המצלמות והוא לא רצה, וחזרתי הביתה, אין לי מה להגיד לו"**. (עמ' 23 לפרו' ש' 24-28).
12. העדה העידה כי זיהתה את הרכב חונה ליד הבית וצילמה את מספר הרכב כפי שצירפה את הצילום לתצהירה (ראה עדותה בעמ' 23 ש' 32). לדבריה, אין לצדדי ג' חנייה בביתם, מחוץ לשער ביתם קיימת מדרכה ובעת שצילמה את הרכב היה זה חונה על המדרכה עם ארבעת גלגליו (ראה עדותה בעמ' 24 ש' 3).
13. ב"כ קרנית ביקש מהעדה לפרט אילו סימנים היא יכולה לתת לזיהוי הרכב מלבד היותו רכב טרנזיט לבן, העדה השיבה כי היא ראתה את המספרים של הרכב ושיננה אותם בראשה כל אותו היום. כמו כן, מעידה העדה כי היה על הרכב סימן של הסעה לילדים, וכי היא מכירה את הרכב כי היתה רואה את צד ג' 1 כשהוא תמיד לוקח ילדים ברכב. משנשאלה האם כשצילמה את הרכב ראתה את סימן ההסעה לילדים, העדה השיבה בחיוב (ראה עדותה בעמ' 24 מול ש' 7 ואילך).
14. העדה אף נחקרה ע"י ב"כ צדדי ג', והעידה כי מקום התאונה היה בסמוך לביתם של צדדי ג'. התובעת נחקרה על נסיבות התאונה, והעידה כדלקמן:
- "ש. מה קרה כשהגיע הרכב?"**



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [redacted] ואח'

- 1 ת. הרכב עבר בכביש ממש על יד המדרכה, עבר ליד המדרכה אז אחותי
2 קיבלה מכה מהאוטו והיא נפלה עם הראש אחורנית על הרצפה,
3 התחלתי לצעוק וקראתי לו והוא כנראה לא ראה אותי. הוא לא עלה
4 על המדרכה.
5 ש. אבל אמרת שאת ואחותך הייתן על המדרכה?
6 ת. אחותי היתה צמודה לכביש, אבל על המדרכה.
7 ש. אז איך יכול להיות שהוא פגע בה? (בימ"ש מדגים עם מכוניות).
8 ת. מה שאני ראיתי, הדלת של האוטו שלו רק נסגר אחרי זה הוא הלך
9 ופתאום היא נפלה, הוא היה ליד המדרכה, אני לא יודעת אם הוא
10 הוציא אנשים או הכניס אנשים, אבל פתאום הוא פגע בה והיא נפלה
11 על הרצפה, והתחלתי להגיד לה "קומי, קומי", היא היתה כאילו
12 ישנה.
13 ש. האוטו היה נוסע או דומם?
14 ת. הרכב היה נוסע, לפעמים אני רואה ילדים בגיל הגן נכנסים לאוטו
15 שלו ובגלל זה אני יודעת שזה הוא וזה האוטו, אני מכירה אותו כי
16 אנחנו יוצאים באותן שעות.
17 ש. האם הפגיעה היתה חזקה?
18 ת. כן, היא נפלה על הרצפה מעוצמת המכה".
19 (עמ' 30 לפרוי' ש' 12-27).

20
21 15. ב"כ צדדי ג' המשיך לחקור את העדה באשר לזיהוי הרכב, שכן עדה זו היא היחידה שיכולה
22 היתה להעיד על התאונה ועל זהות הרכב הפוגע. העדה הנוספת שנכחה בעת התאונה עם
23 התובעת ואחותה, לא יכלה להעיד כדברי עדת התביעה, שכן היא לומדת בחו"ל והקשר עמה
24 נותק. אחות התובעת אם כן הינה העדה היחידה שיכלה לתאר את נסיבות התאונה ולהבהיר
25 לבאי כח הצדדים ולביהמ"ש כיצד זיהתה בוודאות את הנהג והרכב הפוגע. וכך העידה העדה
26 בחקירת ב"כ צדדי ג':

- 27 ש. "איך זה יכול להתקבל על הדעת, שלא ראית את הרכב מאיפה הוא יצא
28 וראית את הפנים של הנהג?
29 ת. אבל אני סיפרתי לבימ"ש, הכביש הוא רק ישר, מה שאני ראיתי זה
30 שנסגרה הדלת והוא המשיך ישר אז אחותי קיבלה את המכה, אבל
31 אני ראיתי מי היה בתוך האוטו כי הוא היה ממולי, איך אני לא אראה?
32 ש. כשהרכב פגע באחותך, מה הסתכלת קודם, על הרכב קודם או על
33 אחותך?
34 ת. הופתעתי, ראיתי את הרכב בא, אבל ראיתי מי בתוך האוטו. בטח שאני
35 אחשוב על אחותי זה יותר חשוב לי מהנהג.
36 ש. איך ראית את המספרים של הרכב כשאת אומרת שחשבת על אחותך?





בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [redacted] ואח'

- 1 ת. כי קראתי לו וצעקתי והוא לא שמע אותי וסובבתי את הראש אחורה
 2 וראיתי את מספרי הרישוי.
 3 ש. את ידעת את כל המספרים של הרכב?
 4 ת. כן.
 5 ש. השארת אותם כל היום בזיכרון?
 6 ת. כל היום הייתי סופרת אותם בראש את המספרים, והאמת שלא
 7 הצלחתי בבחינה כי כל היום חשבתי על אחותי ועל מה שקרה, אז איך
 8 אני אצליח במבחן?"
 9 (עמ' 31 לפרו' ש' 24-32, ועמ' 32 ש' 1-7).

- 10 ובהמשך:
 11 ש. ומהסוג של הרכב הזה, נוסעים עוד רכבים כאלה?
 12 ת. האוטו שלו מיוחד כי אנו יוצאות כל היום באותו שעה ואנחנו רואות
 13 אותו באותו כביש.
 14 ש. וכל יום את רואה אותו?
 15 ת. בטח שאנו רואות אותו כי אנחנו עוברות רק משם".
 16 (עמ' 32 לפרו' ש' 10-13).

17 16. עדותה של העדה היתה מהימנה ואמינה בעיניי. יש לזכור, כי לתובעת ולעדים מטעמה אין
 18 כל מניע להמציא את פרטי הנהג הפוגע יש מאין, שכן את הפיצוי מ"קרנית" ניתן היה לתבוע
 19 אף ללא פרטי הנהג. אכן, קיימות בהלכה הפסוקה חובת שקידה ראויה לברר ולחקור אחר
 20 הנהג הפוגע, ואולם במקרה זה על פי עדות עדת התביעה לא היה צורך בחקירה או דרישה,
 21 שכן העדה זיהתה את הנהג כמי שגר בבית הסמוך למקום התאונה, התובעת הכירה את
 22 זהות הנהג ללא קושי, לא רק כי כל המעורבים גרים בשכנות בכפר קטן, וכפי עדותו של צד
 23 ג' 2 "בכפר קאסם כולם מכירים" (עמ' 47 ש' 26), אלא אף העדה הבהירה כי משפחת רעייתו
 24 של הנהג גרה בשכנות לסבתה (ראה עדותה עמ' 23 ש' 10). זאת ועוד, התובעת ידעה לתת
 25 סימנים כי מדובר ברכב להסעת ילדים אשר מידי בוקר היתה פוגשת בו, וידעה כי על הרכב
 26 קיימת מדבקה של הסעות ילדים.

17 17. עדותה של העדה היתה מהימנה בעיניי מסיבה נוספת, התובעת לא היססה להעיד מספר
 18 פעמים כי בבואה לבית הנהג יחד עם דודה בשעות הערב, התגובה המיידית והראשונית של
 19 הנהג ואמו היו הכחשת התאונה, כך העידה העדה בעמ' 23 מול ש' 21 ואילך, וכך העידה אף
 20 בחקירה נגדית לב"כ צד ג' כדלקמן: "הוא אמר לי אני לא עשיתי כלום, אמרתי לו תסתכל
 21 במצלמות, כאילו הוא שיקר אותי"... (עמ' 32 ש' 22).





בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח'

18. אמה של התובעת עדת תביעה 2, הצהירה כי היא אמנם לא היתה נוכחת בעת התאונה, ואולם כשקראו לה לביה"ס מיד סיפרו לה בטלפון כי התובעת נפגעה ע"י רכב שפגע וברח. כמו כן, הצהירה עדת תביעה 2 כי בזמן האשפוז של בתה התקשרה אליה אמו של הנהג הפוגע ואמרה כי יש להם ביטוח לרכב ושלא תדאג (ראה סעיף 7 לתצהיר עדות ראשית של האם). כמו כן, הצהירה העדה בסעיף 8 לתצהירה, כי לאחר שהוגשה התביעה והעתק נשלח לצדדי ג' ולנתבע 1 הנהג, הגיעו מספר פעמים אנשים ממשפחת הנהג לביתם על מנת לנהל מו"מ לצורך פיצוי ועשיית "סולחה". העדה הצהירה כי היא סירבה לסיים את התביעה בפשרה כשעדיין בתה היתה בטיפולים אינטנסיביים ומצבה לא היה ברור.
19. עדות זו מקבלת חיזוק ע"י עדת תביעה 1, אשר הצהירה בסעיף 7 לתצהיר כי למיטב זיכרונה הגיעו לביתם מספר פעמים שליחים של משפחת הנהג על מנת לנסות ולהגיע עמם לפשרה כספית. אמה של התובעת נחקרה ע"י ב"כ צד ג' בחקירה נגדית, נשאלה כיצד ידעה משיחת הטלפון כי הדוברת היא אמו של הנהג שעה שמעולם לא נפגשה עמה, והעדה השיבה: **"ככה היא אמרה לי בטלפון, אני אמה של [REDACTED] ולא תפחדי, יש לנו ביטוח לאוטו ואנחנו באים לבי"ח לבקר את הילדה"** (עמ' 37 ש' 31). העדה העידה כי שיחת טלפון זו נעשתה כיומיים שלושה לאחר התאונה בעוד בתה מאושפזת בביה"ח (עמ' 38 ש' 10). העדה אף ידעה לנקוב בשמות האנשים שהגיעו לביתה על מנת לעשות "סולחה" (עמ' 38 ש' 20-21). העדה אף ידעה לנקוב בסכום אותו ביקשו לשלם לה על מנת לוותר על התביעה (עמ' 38 ש' 28). העדה הבהירה כי אף לא אחד מאותם אנשים הסכים לבוא ולהעיד בביהמ"ש לאחר כ-7 שנים מיום התאונה, ובנוסף חששו מלתת עדות כי **"וגם היום אצלנו מישהו בכפר מדבר זה מפחיד, הורגים, שורפים"**. (עמ' 38 ש' 31).
20. יצוין, כי עוד בקדם המשפט שהתקיים ב-18.7.10 כאשר צד ג' 2 (בעל הרכב ואביו של הנהג) היה נוכח בדיון, וכן אמה של התובעת עדת תביעה 2, צוינו פרטים אלה. לשאלת ביהמ"ש, ציינה האם את שמות האנשים שביקרו בביתה (עמ' 9 לפרו' מיום 18.7.10 ש' 25), ואף באותו מעמד סיפרה כי אמו של הנהג, היינו רעייתו של צד ג' 2 התקשרה לביתה והודתה בפגיעה (עמ' 9 לאותו דיון ש' 9). אם כך, מה מנע מצדדי ג' מלזמן מטעמם את אותם העדים אשר יכחישו גרסה זו? והדבר נכון שבעתיים לגבי רעייתו של צד ג' 2 ואמו של צד ג' 1.
21. גרסתם של צדדי ג' היא גרסה פשוטה וקצרה, לטענתם כפי שעולה מהתצהיר שהוגש יומיים לפני ישיבת ההוכחות, הרכב היה מקולקל ומושבת ללא מנוע בתקופה הרלבנטית למועד התאונה. צד ג' 2 שהינו הבעלים של הרכב איננו מכחיש כי הרכב המצוין בכתב התביעה הוא רכב שהיה בבעלותו בתקופה הרלבנטית לתביעה. ואולם, לגרסתו באותה עת חנה הרכב על המדרכה הצמודה לביתם במשך תקופה ארוכה, מאחר והיה מקולקל וללא מנוע (סעיף 3 לתצהיר). העד העיד כי בנו צד ג' 1 מעולם לא נהג ברכב הני"ל, ולבטח לא בתאריך התאונה מאחר וכאמור הרכב היה מושבת. צד ג' 2 חזר על האמור בתצהיר אביו, ואף הוסיף כי ביום התאונה היה מזג האוויר סוער וגשום מאוד והראות לא היתה טובה, ללמדך כי אחות



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' ואח'

- 1 התובעת לא יכלה לזהות את מספר הרכב. עוד הצהיר צד ג' 2 בסעיף 6 לתצהירו, כי הרכב
2 היה שייך לאביו, מוחזק ע"י אביו והוא מעולם לא נהג ברכב זה.
- 3
4 22. צד ג' 1 שהינו בעל הרכב העיד בחקירה נגדית כי הרכב במועד התאונה חנה ליד ביתו שם
5 מתגורר בנו עם אשתו השנייה, והוא ורעייתו גרו בביתם שבנו בשדה (עמ' 47 ש' 4 ואילך).
6 בעוד שהעד הצהיר כי "הרכב היה חונה על המדרכה הצמודה לבית", העיד העד כי הרכב
7 חנה "לא בפנים, אלא יש שם ממש עץ כזה בדיוק צמוד לקיר של הבית, בחניון שלנו". (עמ'
8 47 ש' 16). תמחני, מהיכן הגיע תיאור החנייה ליד העץ שלא הגיע זכרו בתצהיר. לגבי השבתת
9 הרכב, העיד העד כדלקמן:
- 10 **"ת. כי הוא הלך לו המנוע, אני העמדתי אותו שם, אני יודע להגיד לכם**
11 **שהלך לי המנוע קצת אחרי העלייה בראש העין, תאריך אני לא זוכר**
12 **בדיוק, יש לי את התאריכים מתי שתיקנתי את המנוע, אבל את**
13 **התאריך מתי הלך המנוע אני לא יודע. אני יודע מתי החלפתי מנוע, יש**
14 **לי חשבונית. האוטו עמד 4,5 חודשים ליד הבית, היה מושבת".**
15 (עמ' 47 לפרו' ש' 18-21).
- 16
17
18 23. יש לתמוה כיצד לא שמר נתבע 1 בעל הרכב את חשבונית החלפת המנוע, שהרי לגרסתו במועד
19 התאונה היה הרכב מושבת. התובעים הגישו את התביעה בסמוך לאחר התאונה (כשנה
20 וארבעה חודשים לאחר התאונה), והרי ביום התאונה כבר ידע בעל הרכב כי משפחת התובעת
21 מפנה אצבע מאשימה כלפי בנו שהיה מעורב בתאונה עם הרכב הנדון, ואם אכן החליף מנוע
22 לגרסתו, היה מקום לשמור את אותה ראיה בתמיכה לגרסתו כי הרכב היה מושבת במועד
23 התאונה. העד לא צירף כל ראיה תומכת. יתרה מכך, בדיון מיום 4.4.17, בטרם היה מיוצג,
24 גרסתו היתה שונה, לטענתו כפי שהעיד לפרוטוקול דיון באותו מועד, הרכב עמד מושבת
25 בסככה ליד ביתו, במועד התאונה ירד גשם זלעפות וילדי ביה"ס התחבאו תחת הסככה
26 וייתכן והילדה נפגעה מהרכב בעת שהוא עומד. לטענתו, שכניו יכולים להעיד שהרכב היה
27 מושבת מספר חודשים ולאחר מכן נמכר לחלקים. עוד הוסיף הנתבע בפרוטוקול אותו דיון,
28 כי האחין שלו שהיה נוהג ברכב יכול להעיד על כך כי האוטו היה מושבת ללא מנוע (ראה
29 עדותו בפרו' הדיון מיום 4.4.17 בעמ' 6). זה המקום לציין, כי על אף האמור בפרוטוקול
30 אותו דיון, צדדי ג' בחרו שלא להעיד ולו שכן אחד לגבי גרסת השבתת הרכב, האחין לא
31 זומן לעדות ולא הובאה ראיה ולו קצה ראיה לגבי החלפת מנוע.
- 32
33 24. יתרה מכך, הגרסה כי הרכב נמכר לחלפים שונתה במהלך עדות הנתבע ועל פי עדותו בעמ' 48
34 לפרו' דיון ההוכחות מול ש' 9 ואילך, הבהיר העד כי איננו זוכר מתי מכר את הרכב, ואולם
35 היה זה מספר חודשים לאחר התאונה, הוא החליף לרכב מנוע ומכר אותו למישהו אחר
36 מחברון. ואולם, רק משהטיחה בפניו ב"כ התובעת כי על פי משרד הרישוי הרכב היה
37 בחזקתו משנת 2009 ועד סוף שנת 2017, העיד הנתבע "לא העברנו בעלות. זה שמכרתי לו,



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' אה'

- 1 לא העביר בעלות. אני אח"כ עשיתי מנוע ומכרתי אותו, ואז הוא לקח אותו ולא העביר את
 2 האוטו על שמו". (עמ' 48 ש' 17-18). גרסה זו בלתי מהימנה בעיניי לחלוטין, לא זו בלבד
 3 שגרסה זו נשמעה לראשונה בחקירה נגדית ולא בתצהיר, אלא העובדה כי לא נעשתה העברת
 4 בעלות עד המכירה לחלפים לא נאמרה אלא רק משהוצג בפני העד תדפיס משרד הרישוי על
 5 בעלותו ברכב עד סוף שנת 2017. מיותר לציין, כי אף פרטי "הקונה מחברון" לא פורטו, ואף
 6 לא הוצגה ראייה אחרת לאמיתות גרסה זו. גרסה זו של מכירת הרכב היא "גרסה מתגלגלת",
 7 ועל פי עדות הנתבע אף יש לו תצהיר של קונה הרכב, וכך מעיד הנתבע:
 8 **"יש לי את האסמכתא של האישה איפה הוא מכר, שאלתי אם יתפוס אותו**
 9 **שוטר אז הוא נתן לי תצהיר שהוא העביר את הרכב הלאה. זה נמצא בבית,**
 10 **ואם צריך להביא אותו להעיד אני אביא אותו להעיד שהוא קנה את הרכב".**
 11 (עמ' 49 ש' 4-7).
 12
 13 למעט עדות הנתבע ובנו, לא הובאה כל עדות אחרת ואף לא התצהיר שנטען כי נמצא בבית
 14 הנתבע.
 15
 16 25. בחקירת ב"כ קרנית לא ידע הנתבע לפרט עד מתי היה ביטוח לרכב, הרי לגרסתו הרכב שימש
 17 כרכב הסעות פועלים עד אשר התקלקל והושבת המנוע. ואולם, הנתבע לא ידע להגיד מתי
 18 עד מתי היה לרכב ביטוח. על פי עדותו, **"בתקופה שהאוטו עבד על הכביש היה ביטוח**
 19 **ואפשר לבדוק את זה גם"**. (עמ' 52 ש' 28). מה יותר פשוט היה מלהמציא לביהמ"ש אישור
 20 מחב' הביטוח ממתי ועד מתי בוטח הרכב, ואולי היה בכך לחזק את גרסתו כי כארבעה
 21 חודשים בטרם התאונה היה הרכב מושבת. הנתבע לא טרח להמציא אישור זה.
 22
 23 26. עד הגנה 2 שהינו הנהג הפוגע על פי גרסת התביעה, הכחיש כי נהג ברכב הפוגע במועד
 24 התאונה, לגרסתו הרכב היה מושבת וחנה ליד הבית מספר חודשים. העד אף הכחיש את
 25 הסיטואציה שתיארה עדת התביעה אחות התובעת כי ביקרה בביתו יחד עם דודה, וחזר פעם
 26 אחר פעם כי לא ראה מעולם את עדת התביעה בביתו או במקום אחר. העד לא ידע להסביר
 27 כיצד הוא הצהיר שבאותו יום הוא זוכר שירד גשם ולא היתה ראות טובה, תשובתו היתה
 28 סתמית **"אני לא יודע, אומרים עלי שקר"**. השאלה למה כתב את זה בתצהיר, נותרה ללא
 29 מענה (ראה עדותו בעמ' 57 מול ש' 24-29).
 30
 31 27. על אף שבתצהירי צדדי ג' הוצהר כי צד ג' 2 לא נוהג ברכב נשוא התביעה, הרי משנחקר צד
 32 ג' 2 תשובתו היתה שונה כדלקמן:
 33 **"ש. על מה אתה נוהג?**
 34 **ת. אני לוקח את הרכב של אבא שלי או של אמא שלי, יש לנו במשפחה**
 35 **הרבה רכבים.**
 36 **ש. יכול להיות שגם ב- 2012 לפני 8 שנים, היית גם לוקח רכב של אבא**
 37 **שלך?**



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח'

1 ת. אם אני רוצה לקנות משהו, אז כן. יש לנו הרבה מכוניות בבית, אני
 2 לוקח מה הבעיה".
 3 (עמ' 59 לפרו' ש' 5-2).

4
 5
 6 28. די ברור מה היה המניע של צדדי ג' להצהיר כי ביום התאונה היה גשם וירד מבול והראות
 7 היתה ירודה. אחות התובעת העידה כי בימים שהיה גשם היו נוהגות לנסוע באוטובוס ולא
 8 ללכת ברגל (עמ' 29 מול ש' 18). גם כשנשאלה באופן ישיר בחקירה נגדית ע"י ב"כ צד ג' לגבי
 9 מזג האוויר ביום התאונה, היתה איתנה בדעתה.
 10 "ש. באותו יום היה גשום או לא?
 11 ת. לא, היה מזג אוויר טוב ולא היה גשום, אבל הרצפה היתה רטובה.
 12 ש. ואם אומר לך שהיה גשם?
 13 ת. בזמן שאנחנו הלכנו לא היה גשם, כי כשהיה גשם היינו נוסעות
 14 באוטובוס לבי"ס.
 15 ש. האם היה גשם באותו יום בבוקר לפני התאונה?
 16 ת. לא יודעת. אני לא זוכרת, אבל באותו יום היה חורף, ואנחנו הסתכלנו
 17 אין גשם אז לא נלך באוטובוס ונלך ברגל".
 18 (עמ' 29 לפרו' ש' 32-26).

19
 20 עדותה זו של אחות התובעת מקבלת חיזוק מ-ת/3 שצרפה ב"כ התובעים, שהינו דו"ח של
 21 השירות המטאורולוגי המאשר כי במועד התאונה ביום 12.2.12 היתה התחממות ועד ל-15
 22 באותו חודש היה חם מהממוצע.

23
 24 29. נוכח האמור לעיל, שוכנעתי כי יש מקום לקבל את גרסת התובעת כי הרכב שפגע וברח
 25 ממקום התאונה היה רכב השייך לצד ג' 1 והיה נהוג בידי צד ג' 2, בעת התאונה.
 26

ג. הנכות הרפואית והתפקודית

27
 28 30. לתובעת מונו שני מומחים רפואיים, בתחום האורתופדי מונה ד"ר אורי גבעון, המומחה בדק
 29 את התובעת ביום 14.4.15 כ-3 שנים לאחר התאונה. ביום התאונה נגרמו לתובעת חבלות
 30 כהות בצוואר ובכתף ימין, תלונותיה היו לגבי קושי בכתיבה ממושכת, כאבים ביד ימין
 31 ובשכמה הימנית, וקושי בעיסוק בספורט. בבדיקה גופנית, מצא המומחה הגבלה מזערית
 32 בתנועות עמ"ש צווארי והגבלה לא משמעותית בתנועות כתף ימין. המומחה העריך את
 33 נכותה בגין הגבלה מזערית בחלק מתנועות עמ"ש צווארי לפי סעיף 37 (5) א' באופן חלקי
 34 בשיעור 2%. המומחה לא נחקר על חוות דעתו ולא נשלחו לו שאלות הבהרה, והצדדים לא
 35 חלוקים על הנכות הרפואית.
 36



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח'

- 1 31. בתחום הפסיכיאטרי מונתה ד"ר רחל בלומנזון, שבדקה את התובעת בעת היותה כבת 15.5.
- 2 המומחית ציינה כי מתיקה הרפואי של התובעת, עולה כי היא טופלה ב-20 פגישות טיפוליות
- 3 בין התאריכים 11.3.12 ועד ליום 18.12.12, הטיפול היה באוריינטציה התנהגותית, התובעת
- 4 ואמה שיתפו פעולה באופן מלא, ואכן חל שיפור במחשבות על התאונה במצוקה הרגשית
- 5 ובתגובות הלחץ הנלוות. עם זאת, לא התאפשר עיבוד מלא של זיכרון התאונה ונתרו
- 6 התפרצויות בעיקר באינטראקציות בבית. המומחית קבעה בחוות דעתה כי התובעת סובלת
- 7 מתסמינים מעורבים של פוסט טראומה ותסמונת לאחר חבלת ראש. תסמינים אלו כוללים
- 8 כאבי ראש, סף תסכול ירוד, הרטבת לילה משנית, הימנעות מחציית כבישים, סיוטים
- 9 ומחשבות חודרניות על התאונה, ועוררות יתר. הטיפול הפסיכולוגי עזר בהעלמת תסמיני
- 10 ההימנעות, הפחדים, הסיוטים והמחשבות החודרניות, אך לא היה יעיל בשיפור כאבי הראש
- 11 וסף הגירוי הירוד. בגין אלה, העריכה המומחית כי התובעת סובלת מנכות צמיתה בשיעור
- 12 של 7.5% על פי סעיף 34 לתקנות הביטוח הלאומי.
- 13
- 14 32. ב"כ קרנית חלק על חוות הדעת בתחום הפסיכיאטרי, וזימן את המומחית לחקירה על חוות
- 15 דעתה. לטענת ב"כ הנתבעת, היו שני אירועים בחייה של התובעת כצעירה בת 14 בעת
- 16 התאונה שעלולים היו להשפיע על מצבה הנפשי מלבד התאונה נשוא התביעה, כגון המעבר
- 17 ממקום מגורים הקודם גיליוליה אל מקום המגורים בעת התאונה כפר קאסם. זאת ועוד,
- 18 כשנה לאחר התאונה נכחה התובעת בתאונת דרכים קטלנית שאירעה לאחד מילדי הכפר בו
- 19 היא מתגוררת. אין מחלוקת עובדתית, כי התאונה אירעה לתובעת בעת היותה תלמידת
- 20 כיתה ח', התובעת היתה תלמידה מצטיינת וציוניה לא ירדו בשנה זו ואף לא שנה לאחר מכן
- 21 בכיתה ט'. רק במעבר לתיכון בכיתה י' חלה ירידה בציוניה. טוען ב"כ הנתבעת, כי ייתכן
- 22 וירידת הציונים שייכת אף למעבר בין בתי הספר ולא דווקא לתאונה נשוא התביעה.
- 23
- 24 בתחילת חקירתה (ראה עמ' 17), סברה המומחית כי מדובר במעבר מקום מגורים לאחר
- 25 התאונה. לאחר שהועמדה על טעותה, עדיין היתה סבורה כי אין לשייך חלק מהנכות לאותה
- 26 תקופה של מעבר מגורים, וכך השיבה המומחית:
- 27 **"אני חושבת שבד"כ גם אם יש קשיים חברתיים הם לא מתבטאים בכאבי**
- 28 **ראש חמורים שכאלה, בפרט שלפני כן אנו יודעים שהיה לה תסמונת פוסט**
- 29 **טראומטית מלאה, שבה הרבה פעמים יש כאבי ראש, ובמסגרת התסמונת**
- 30 **הזו היא טופלה כשחלק גדול מהסימפטומים השתפר, אז גם כאבי הראש הם**
- 31 **חלק מהפוסט טראומטי שלא עברו רזולוציה אחרי הטיפול".**
- 32 (עמ' 17 לפרו' ש' 14-17).
- 33
- 34 33. ב"כ הנתבעת חקר את המומחית האם לא ייתכן כי עצם המעבר לתיכון הוא הגורם להשפעת
- 35 ירידת הציונים ולא דווקא התאונה, שהרי עינינו הרואות כי ירידת הציונים החלה כשנתיים
- 36 לאחר התאונה רק בכניסתה לכיתה י'. המומחית השיבה כי במתן הנכות לא לקחה בחשבון
- 37 את ירידת הלימודים, זה צוין בחוות דעתה אך לא נלקח בחשבון בקביעת הנכות (ראה



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' אה'

- 1 עדותה בעמ' 18 ש' 18). כמו כן, המומחית הסבירה בעדותה כי רק הגיוני שכלל והדרישות
 2 עולות כמו בלימודי תיכון, יש מקום להשקיע יותר מאמץ, וכשהתובעת סובלת מכאבי ראש
 3 תכופים שלוש פעמים בשבוע סביר להניח שיהיה לה קושי בהגברת המאמץ. המומחית
 4 הדגישה בעדותה כי הנכות נקבעה בעיקר בגין כאבי הראש והנטייה לעצבנות.
 5
- 6 34. המומחית אף סברה כי גם לעובדה שהתובעת נכחה בתאונת דרכים נוספת של ילד מהכפר
 7 בו היא גרה, אין כדי להשפיע באופן משמעותי על נכותה. המומחית העידה כי מכיון
 8 שהתאונה נשוא התביעה קדמה לאותו אירוע אותו חוותה, הרי הפוסט טראומה היתה
 9 במלוא עוזה אצל התובעת והמומחית לא סברה כי יש להוריד מאחוזי הנכות בגין כך (ראה
 10 עדותה של המומחית בעמ' 19 ש' 12 ואילך).
- 11 35. המומחית נשאלה ע"י ב"כ הנתבע האם בהנחה שהתובעת לא מקבלת טיפולים פסיכיאטריים
 12 מאז 2013, 2014 יש מקום לבדוק אותה שוב, המומחית השיבה כי אין צורך בבדיקה נוספת
 13 ובהנחה כי 8 שנים אחרי התאונה אין תלונות בגין כאבי ראש, בימ"ש יכול להניח שמצבה
 14 השתפר. ואולם, המומחית הדגישה כי היא בדקה את התובעת שנתיים וחצי לאחר התאונה
 15 בזמן שכאבי הראש היו משמעותיים ביותר לתובעת, אם הכל חלף כלא היה משמע שהנכות
 16 ירדה (ראה עדותה בעמ' 19 ובעמ' 20). לעומת זאת, משנחקרה המומחית ע"י ב"כ התובעת
 17 וב"כ התובעת הניחה מצב כי היום התובעת בוגרת ועצמאית נשואה ואם לתינוק קטן ועדיין
 18 לא מצליחה "לסדר" את חייה, השיבה המומחית "אז אני גם חושבת שכאבי הראש ועצבנות
 19 הם עדיין בגדר הנכות שקבעתי 7.5% נכות" (עמ' 20 ש' 31).
- 20 36. ב"כ הנתבעת ביקש מביהמ"ש צווים לחיפוש כל התיעוד הרפואי על מנת לוודא כי אכן
 21 התובעת אינה מתלוננת על כאבי ראש או מקבלת טיפול פסיכיאטרי בשנים האחרונות לאחר
 22 חוות הדעת. ביום 28.1.20 צירף ב"כ הנתבעת עותק מכל התיק הרפואי של התובעת מקופ"ח,
 23 תיק זה מונה 117 מסמכים. טוען ב"כ הנתבעת כי כל המועדים שצוינו בסיכומי התובעת
 24 אינם מועדים בהם התלוננה על כאבי הראש אלא על עניינים אחרים.
 25
- 26 37. עדותה של התובעת בעניין קבלת טיפולים רפואיים היתה עדות מהימנה ומשכנעת. התובעת
 27 טופלה אצל פסיכיאטר פרטי בהיותה קטינה, ואולם לטענתה איננה יכולה להרשות לעצמה
 28 כיום טיפולים פרטיים, התובעת איננה עובדת ומטפלת בבנה התינוק ומתפרנסת מקצבת
 29 הנכות שבעלה מקבל מהמל"ל ומעזרה של הורי בעלה (ראה עדותה בעמ' 43). עוד הסבירה
 30 התובעת, כי מחמת הסטיגמה שקיימת בחברה בה היא מתגוררת, קיים אף קושי לקבל
 31 טיפול פסיכיאטרי במסגרת קופה"ח, ראה עדותה של התובעת בעמ' 43 מול ש' 28:
 32 "חמותי אמרה לי שאם אני אלך לפסיכיאטר אז ייקחו לי את הילד כי אני
 33 מאוד עצובה", ובעמ' 44 מול ש' 1: "אין לי מה להגיד, כי אצלנו החברה שלנו
 34 מאוד ביקורתית, אם אני אלך לפסיכיאטר ואערב את המשפחה של בעלי אז
 35 יהיה לי קשה לשכוח". ובעמ' 44 מול ש' 5: "אצלנו מי שהולך לפסיכיאטר
 36



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח'

- 1 הוא משוגע. זה חמותי אומרת, אבל אמרתי לך לפני זה, כי אין לי כסף ללכת
2 לפסיכיאטר".
- 3
- 4 38. התובעת העידה כי עיקר הקושי שלה הינו מכאבי הראש מהם סובלת היא באופן תכוף, היא
5 נוטלת תרופות לשיכוך כאבים באופן קבוע שגורמות לה להירדם (ראה עדותה בעמ' 45).
6 התובעת נשאלה באופן ספונטני האם היא יודעת כמה התרופות עולות, מבלי להתבלבל
7 השיבה:
- 8 "חבילה של אדוויל עולה 62 ₪ פרטי ו-42 דרך קופ"ח, אקמול עולה 30 משהו
9 ₪, אלטרוליט זה 17 ₪ כי זה תמיד אני קונה. אני גם משתמשת במשחה
10 לצוואר וולטרן שעולה 45 ₪".
- 11
- 12 39. אינני סבורה כי רק על סמך העובדה שבתיקה הרפואי לא נמצא בכל ביקור תלונה על כאבי
13 ראש, יש בכך כדי לסתור את נכותה הנפשית של התובעת. יש לזכור, כי באותה תקופה
14 נישאה התובעת בגיל 19, ומיד לאחר מכן הרתה וילדה את בנה הבכור. מרבית הביקורים
15 במרפאה מתייחסים לעובדת הריונה והלידה. יש להניח, כי באותה עת מלוא תשומת ליבה
16 של התובעת הופנה להריון הראשון והלידה ולא לכאבי הראש, שלא נמצא להם מענה מלא
17 למעט משככי כאבים. גם נטייתה לעצבנות ולחוסר סבלנות מוצאת תימוכין בעדות אחותה,
18 אשר העידה כי ניסתה לסדר לאחותה עבודה במקום עבודתה טרם נישאה, ואולם התובעת
19 לא החזיקה מעמד ופוטרה מעבודתה (ראה עדות האחות בעמ' 26 מול ש' 7 – 13).
- 20
- 21 40. אינני סבורה כי יש מקום להתערב בקביעת המומחית ולהוריד את אחוזי הנכות הרפואית.
22 המומחית ציינה בעדותה באופן חד משמעי כי עיקר אחוזי הנכות ניתנו לתובעת בגין תסמיני
23 כאבי הראש, חוסר סבלנות ונטייה לעצבנות. תסמינים אלה על אף שהתובעת המשיכה
24 בחייה עדיין מצויים. הנכות הרפואית המשוקללת אם כן הינה בשיעור 9.3% המורכבים מ-
25 2% נכות אורתופדית ו-7.5% נכות פסיכיאטרית.
- 26
- 27 41. באשר לנכות התפקודית – על אף הסימפטומים של הנכות הרפואית, הצליחה התובעת
28 לסיים בהצלחה את לימודי התיכון, השיגה תעודת בגרות מלאה בציונים טובים. התובעת
29 לא צרפה עותק מתעודת הבגרות, היא נשאלה על ממוצע ציוניה בחקירה נגדית, בתחילה
30 השיבה "אני לא יודעת את הממוצע" (עמ' 41 ש' 22), ובהמשך השיבה: "אולי הממוצע שלי
31 בבגרות היה 82, עדיין לא נרשמתי באוניברסיטה, לא ניסיתי". (עמ' 41 ש' 29). עוד התברר
32 מחקירת התובעת, כי על אף קשייה בתיכון משיימה את לימודי התיכון, למדה במכללת
33 בית ברל בקורס של ארבעה חודשים להיות חובשת וסיימה את הקורס בהצלחה (ראה
34 עדותה בעמ' 41 ש' 31-32).
- 35



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח' [REDACTED]

- 1 עוד התברר במהלך עדותה, כי בסיום לימודי התיכון אף הוציאה רישיון נהיגה בהצלחה. כל
2 אלה מלמדים כי התובעת המשיכה במסלולה באופן רגיל לאחר סיום לימודי התיכון. לטענת
3 התובעת, היא מתקשה לתפקד במקום עבודה אחד, בעדותה סיפרה התובעת על שני
4 מקומות עבודה בהם ניסתה לעבוד כקופאית בחנות אופנה בכפר סבא עבדה כשלושה
5 חודשים, וכקופאית בסופר. לטענתה, היא סבלה תמידית מכאבי ראש, היו לה כאבים
6 בצוואר, היא היתה עצובה כל העת עד שנאלצה לעזוב (ראה עדותה בעמ' 42 לפרו').
- 7
8 42. התרשמותי מעדותה של התובעת כי יש רצון להאדיר את חוסר התפקודיות בעבודה, התובעת
9 לא המציאה דו"ח רציפות בעבודה, אין לדעת היכן עבדה וכמה חודשים בכל מקום, היא לא
10 תמכה את עדותה בתלושי שכר כאלה או אחרים, ואף לא זימנה לעדות מי מהאנשים שעבדו
11 איתה שיוכלו לתמוך בגרסתה. יש לזכור כי התובעת נישאה בגיל 19, בערך כשנה ומחצה
12 לאחר סיום לימודיה, לפיכך אף לא הספיקה להירשם ללימודים גבוהים לאוניברסיטה כפי
13 שרצתה לעשות, לא הספיקה לעבוד או להתנדב כחובשת, ומיד לאחר נישואיה מצאה עצמה
14 מטופלת בתינוק קטן. התובעת אכן בראשית דרכה ולא ברור כיצד היתה מתפקדת בעבודה
15 ובלימודים גבוהים אם לא היתה נישאת בגיל צעיר ומטופלת בבנה הקטן, יחד עם זאת
16 התובעת נפגעה בגיל 14 כשעתידיה מונח לפנייה ואין מקום לסטות מהחזקה "לפיה הכלי
17 המרכזי לחילוץ הנכות התפקודית בעניינם של קטינים היא שיעור הנכות הרפואית (ע"א
18 5148/05 קוגלמס נ' לוי) (20.2.2008)", (ראה רע"א 7798/18 פלונית נ' עדי שושנה מיום
19 22.11.18).
- 20
21 43. לפיכך, אני קובעת כי נכותה הרפואית של התובעת זהה לנכותה התפקודית בשיעור של 9.3%.
22
23 **ד. גובה הנזק**
- 24
25 44. **הפסד שכר לעבר ולעתיד:**
26 ב"כ התובעת טוענת כי אלמלא התאונה היתה משתלבת התובעת במעגל העבודה מיד בתום
27 הלימודים, וגם אם היתה מקבלת שכר מינימום בגיל 18 הרי עד היום הפסדה היה מגיע ל-
28 18,700 ₪ על פי חישוב של 9.35% X 5,000 ₪ X 40 חודשים.
29
30 לטענת ב"כ הנתבעת, העובדה כי התובעת לא עובדת כלל מאז סיימה את לימודיה, מלמד
31 על מצב של בחירה חופשית ו/או ניסיון להאדיר את הנזק.
32
33 התובעת סיימה לימודי התיכון בערך בגיל 18, ומיד לאחר מכן בגיל 19 נישאה. כך שלא ברור
34 היכן היתה עובדת אלמלא התאונה, כאשר בחרה להינשא בגיל צעיר, ובשנה עד לנישואיה
35 הספיקה להוציא רישיון נהיגה ועברה קורס חובשים בהצלחה. על פי עדות אחותה ואמה,
36 היו לתובעת שאיפות ללמוד לימודים גבוהים, היא הנותנת כי אלמלא התאונה לא היתה
37 מתפנה התובעת לעבוד אלא ממשיכה בלימודיה בהתאם לרצונה. אינני מוצאת מקום לפסוק



בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח'

1 כל פיצוי לעבר, אין בי ספק כי בחירתה של התובעת שלא לעבוד כיום, איננו תלוי אך ורק
 2 בנכותה הרפואית אלא בעובדה שהיא מטפלת בבנה בן ה- 11 חודשים (עמ' 44 ש' 16), כך
 3 משנשאלה בעדותה מהי עושה כל היום? השיבה: "יושבת בבית ומטפלת בילד שלי" (עמ'
 4 43 ש' 6). התובעת השיבה לב"כ הנתבע כי היא לא שולחת את ילדה הפעוט לגן מאחר והוא
 5 צעיר, וכי נוהגים אצלם לשלוח את הילד לגן החל מגיל שנתיים או שלוש.

6
 7 נוכח עדותה של התובעת, ברור כי אין לתובעת כל הפסדי השתכרות לעבר, שכן מתוך בחירה
 8 חופשית החליטה להינשא מיד ובסמוך לסיום לימודיה, להישאר בביתה ולטפל בבנה הפעוט.

9
 10 באשר להפסד בעתיד, לטענת ב"כ התובעת יש מקום לפסוק לתובעת פיצוי לפי חישוב
 11 אריתמטי מלא בהתאם לשכר הממוצע במשק, המביא לסכום של 276,083 ₪ ובתוספת
 12 הפסדי פנסיה בסך 36,848 ₪.

13
 14 לטענת ב"כ הנתבעת, יש מקום לפסוק פיצוי נמוך גלובלי. ב"כ הנתבעת מפנה לפסיקה
 15 אחרונה בנושא אשר ניתנה ביום 22.11.18, רע"א 7798/18, אכן באותו עניין ביהמ"ש דחה
 16 את בקשת הרשות לערער, על ביהמ"ש המחוזי אשר קבע פיצוי בגובה 70% מהחישוב
 17 האריתמטי במקרה של נכות נמוכה בשיעור של 5%, וקבע כדלקמן:

18 **"אכן, מקום בו מדובר בקטינים הנטייה היא לזהות את הנכות התפקודית עם**
 19 **הנכות הרפואית, וליתר דיוק, עם הגריעה מהשכר (ראו לדוגמא, ע"א**
 20 **7548/13 שפורן נ' תורג'מן (27.1.2014)). אך כאשר הנכות הרפואית היא**
 21 **נמוכה ועומדת על 5%, ההנחה היא שמידת ההגבלה וההשפעה על התפקוד**
 22 **היום-יומי אינה בהכרח זהה לנכות הרפואית, והפרקטיקה הנוהגת היא**
 23 **לפסוק סכום גלובלי. כך עשה בית המשפט המחוזי, ודומה כי כערכאת ערעור,**
 24 **אף נמנע "מלמצות" את מידת התערבותו".**

25
 26 לאור נכותה של התובעת המורכבת משתי נכויות רפואיות נמוכות באופן יחסי, ולאור
 27 התנהלותה עד נישואיה (סיום קורס בהצלחה והוצאת רשיון נהיגה) אני קובעת כי יש לפסוק
 28 לתובעת סכום גלובלי בסך של 193,258 ₪ שהינו 70% מהסכום האריתמטי המלא. לסכום
 29 זה יש להוסיף הפרשי פנסיה בשיעור של 12.5% שהם 24,157 ₪.
 30 סך הכל הפסד שכר לעתיד כולל פנסיה - בסך - 217,415 ₪.

45. הוצאות רפואיות ונסיעות:





בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטיין) ואח' נ' [REDACTED] ואח'

1 לטענת ב"כ התובעת, התובעת נזקקת לתרופות משככי כאבים שעלותם עולה מאות שקלים
2 בחודש, היא נזקקת לטיפולים פסיכיאטרים, פיזיותרפיה, מעקב רפואי וכד'. התובעת
3 עותרת בראש נזק זה בפיצוי גלובלי של 70,000 ₪ לעבר ולעתיד.

4 לטענת ב"כ הנתבעת, התובעת לא צרפה אלא קבלות ספורות בלבד. התובעת לא הציגה
5 אסמכתאות על מעקב פסיכיאטרי, אין לה כל צורך בטיפול עתידי ואין מקום לפסוק פיצוי
6 כלל בראש נזק זה.

7 מעדותה של התובעת, עלה כי בעבר טופלה טיפול נפשי בב"ח לוינשטיין, כאשר השתתפות
8 היתה כ-300 ₪ לפגישה (ראה עדות התובעת בעמ' 42 מול ש' 22-23). לא הובאה ראיה כי
9 התובעת נזקקת לטיפול המשך אצל פסיכיאטר, התובעת לא המציאה אישורים בדבר
10 רכישת תרופות או העתק מרשמים חודשיים.

11 בנסיבות אלה, אני פוסקת לתובעת סכום גלובלי לעבר ולעתיד בסכום של 10,000 ₪.

12 **עזרת הזולת לעבר ולעתיד:** 46

13 לטענת ב"כ התובעת, התובעת נזקקה לעזרה מאסיבית בתקופה הסמוכה לתאונה. מאז
14 פגיעתה הפכה לחרדתית ומסתגרת, ומתקשה בביצוע עבודות משק הבית.

15 לטענת ב"כ הנתבעת, יש לדחות את הטענות בדבר עזרת צד ג' שאיננה רלבנטית, שכן נכותה
16 הפיזית מסתכמת בלא יותר מ-2% אורתופדית.

17 התובעת לא המציאה כל ראיה באשר לצורך להיזקק לעזרה במשק הבית. לטענתה, היא
18 מוגבלת בתפקוד עקב התאונה, אני סבורה כי תיאור זה של קושי בתפקוד במשק הבית אינו
19 אלא האדרה, יש לשייך קושי זה לעובדה כי היא מתגוררת בבית חמותה, את רוב השירותים
20 והעזרה היא מקבלת מחמותה, מידי פעם אמה עוזרת לה לנקות את הבית, לא באופן קבוע
21 (ראה עדותה בעמ' 44 מול ש' 7 ואילך). נוכח העובדה כי התובעת מטופלת בתינוק בן כ-11
22 חודשים, אך טבעי כי היא מסתייעת בעזרה מידי פעם מאמה ו/או מחמותה. יש לפסוק פיצוי
23 בגין עזרת הזולת בעיקר עבור התקופה הסמוכה לתאונה, בתקופה זו קיבלה עזרה מאסיבית
24 מאמה ומאחותה עד החלמתה המלאה.

25 אני פוסקת אפוא פיצוי גלובלי לעבר ולעתיד בסכום של 10,000 ₪.

26 **כאב וסבל:** 47

27 על פי תחשיב ב"כ התובעת, סך של 18,979 ₪ (9.35% נכות ו-4 ימי אשפוז).

28

29

30

סוף דבר:





בית משפט השלום בהרצליה

ת"א 58676-07-13 (קטין) ואח' נ' ואח'

1 אני מקבלת את התביעה העיקרית ואת הודעת צד ג'.

2 הנתבעים ישלמו ביחד ולחוד לתובעת את הסכומים הבאים:

3	א.	הפסד שכר עתיד כולל פנסיה	-	217,415 ₪
4	ב.	הוצאות רפואיות ונסיעות לעבר ולעתיד	-	10,000 ₪
5	ג.	עזרת הזולת לעבר ולעתיד	-	10,000 ₪
6	ד.	כאב וסבל	-	18,979 ₪

7

8 סה"כ - 256,394 ₪

9 לסכום זה יש להוסיף שכ"ט כדין והחזר האגרה.

10 אני מקבלת את הודעת צד ג' במלואה, צדדי ג' ישיבו לשולחת ההודעה את סכום הפיצוי בתוספת

11 הוצאות ניהול התיק לרבות שכ"ט בהתאם לדו"ח מפורט שיצורף ע"י ב"כ קרנית. על ב"כ קרנית לצרף

12 פסיקתא לחתימתי בתוך 10 ימים.

13

14 קלדנית: שרה נחמני

15

16 ניתן היום, י"ט אייר תש"פ, 13 מאי 2020, בהעדר הצדדים.

17

18 אירית מני-גור, שופטת בכירה

19

20

21

22

23

24